

Arrest

nr. 212 610 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 5 oktober 2018 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld naar de zitting van 16 november 2018 en dat de partijen opnieuw worden opgeroepen.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk terug binnengekomen op 9 oktober 2014 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 19 oktober 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 november 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 21 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken, afkomstig zijn uit Sarghoda, Punjab en behoren tot de Ahmadimoslims. Op 19 september 2005 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U haalde problemen aan met mauvi S.(...) en de “Khatme-e-Nabuwat”. Op 28 november 2005 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U ging hiertegen in beroep maar uw beroep werd verworpen.

Op 10 oktober 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou in 2014 geprobeerd hebben om in Nederland een asielaanvraag in te dienen. In 2009 zou u in België bij de Pakistaanse ambassade een nieuw paspoort aangevraagd hebben. In 2011 zou u uw familie in Pakistan opgezocht hebben. Na twee maanden zou u vernomen hebben dat uw tegenstanders wisten van uw terugkeer. U zou in Pakistan een nieuw paspoort aangevraagd hebben en u zou teruggekeerd zijn naar België. Uw zussen, broer en moeder zouden Pakistan verlaten hebben, enkel uw vader zou daar nog wonen. Uw vader zou in december 2013 ontvoerd zijn door religieuze extremisten. Ze eisten losgeld. Dit werd in maart 2014 betaald en uw vader kwam vrij. Uw vader zou mishandeld zijn en hij had nood aan medische verzorging. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van een pagina uit uw paspoort van 2011 en verschillende betalingsbewijzen aan uw gemeenschap. Na uw gehoor stuurde u kopies van enkele pagina's van één van uw paspoorten en een kopie van uw Nicop.

Op 31/10/2014 nam het CGVS een beslissing tot inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). U werd gehoord en op 26/12/2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees, noch aan uw bewering een zekere verantwoordelijkheid in uw gemeenschap gehad te hebben. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de RvV volgde bovenstaande beslissing op 18/05/2015.

Zonder teruggekeerd te zijn naar Pakistan diende u op 19/10/2017 een derde asielaanvraag in. U zou in 2014 een religieus huwelijk aangegaan zijn. U heeft verschillende familieleden in België. Voorts verwees u naar de algemene situatie voor ahmadies. Uw eigen gezin verblijft nog steeds in Pakistan. U zou in België lid zijn van de Ahmadijegemeenschap. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u verschillende paspoorten voor, een brief van uw advocaat en een attest van uw gemeenschap.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In voorliggend geval dient vooreerst benadrukt te worden dat uw twee voorgaande asielaanvragen steeds geweigerd werden daar ze ongeloofwaardig waren. Dit werd ook in beroep bevestigd. Nu bij uw derde asielaanvraag legt u geen enkel document neer of legt u geen enkele verklaring af die er op zou kunnen wijzen dat het CGVS in het verleden het bij het verkeerde eind had toen ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen betwijfelde. U verwees nu bij uw derde asielaanvraag enkel in de meest algemene bewoordingen naar de door u aangehaalde vrees in het verleden, zonder deze evenwel te concretiseren of aan te tonen. Het simpelweg verwijzen naar een relaas dat reeds herhaaldelijk ongeloofwaardig werd bevonden is dan ook onvoldoende om te spreken van een nieuw element.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Voorts beweerde u religieus gehuwd te zijn, maar deze blote bewering (u legde hiervan immers geen bewijs voor), voegt niets wezenlijks toe aan uw asieldossier. Ook uw bewering dat u verschillende erkende familieleden in België zou hebben, is een loze bewering die u niet weet aan te tonen. Bovendien dient er hierbij op gewezen te worden dat elke asielaanvraag bekeken en beoordeeld wordt op basis van haar eigen merites. Als u familieleden zou hebben die in België of elders in Europa erkend werden als vluchteling, dan betekent dit niet automatisch dat u ook het statuut van erkend vluchteling verkrijgt.

De door uw advocaat opgestelde brief en de door u neergelegde nieuwsartikels wijzen naar de algemene situatie van Ahmadies, maar zoals hierboven reeds werd aangehaald is het louter behoren tot de groep van Ahmadiemuslims niet voldoende om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming blijft dan ook noodzakelijk.

Uw verklaring dat u in het verleden in Pakistan de functie van Qaid bekleedde, waardoor u als een prominente leider van uw gemeenschap extra in het oog loopt en daardoor meer kans op vervolging maakt, is nog steeds ongeloofwaardig. Immers verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag voor de DVZ nog dat u in januari 2004 benoemd werd tot Qaid van uw leeftijdsgroep, terwijl u voor het CGVS beweerde dat u in 2003 reeds deze functie bekleedde. Tijdens uw tweede asielaanvraag beweerde u dan weer plots dat u deze functie van 2002 tot 2005 bekleedde. Deze laatste versie van uw relaas herhaalt u bij uw derde asielaanvraag. U verklaart hierbij voor de DVZ dat u een attest van de voorzitter van de Belgische Ahmadi-gemeenschap, de heer I.(...) A.(...), weet voor te leggen waarin uw functie bevestigd wordt. Echter geeft u zelf voor de DVZ toe dat dit attest zich niet tussen de door u neergelegde documenten bevindt

(DVZ verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Ook uw advocaat verwijst in zijn brief naar dit attest van de heer I.(...) A.(...) dat gedateerd zou moeten zijn op 02/10/2017, waaruit zou moeten blijken dat u deze functie had tussen 2002 en 2005. Echter legt ook uw advocaat dit bewuste attest niet neer. Het enige attest van de heer I.(...) A.(...) dat zich in uw dossier bevindt werd reeds opgesteld op 05/09/2017, dus ruim een maand voor uw derde asielaanvraag. Op dit attest staat nergens vermeld dat u deze functie gehad zou hebben. Het is dan ook bevreemdend om vast te stellen dat de inhoud van deze twee attesten blijkbaar op zulk een essentieel punt zouden verschillen, dit terwijl beide attesten nauwelijks een maand van elkaar door dezelfde persoon werden opgesteld. Dit wijst er zeer duidelijk op dat deze attesten een doorgedreven gesolliciteerd karakter hebben. De bewering in dit voorgelegde attest dat er in het verleden een valse aanklacht tegen u werd neergelegd waardoor u opgesloten zat in de gevangenis werd voorts in het verleden als ongeloofwaardig bevonden. Bovendien wist u deze bewering nooit te staven mits enig document. Zo kan de objectiviteit van de andere verstrekte gegevens ook betwijfeld worden. Er wordt zo immers ook beweerd dat u een actief lid van de gemeenschap in België zou zijn. Echter spreekt u zelf in uw verklaringen over uiterst beperkte activiteiten, zoals koken en poetsen, zonder dat u hierbij een specifieke functie heeft. Dat u na een verblijf van meer dan tien jaren in België en ondanks uw bewering een leidersfunctie in Pakistan uitgeoefend te hebben, nog steeds niet meer verantwoordelijkheden in de Belgische gemeenschap zou krijgen wijst er eens te meer op dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een belangrijke functie bekleed te hebben. Niets wijst er dan ook dat de beleving van uw religie zoals u deze gewoon bent uit te oefenen in België bij uw terugkeer naar Pakistan een probleem zou geven of dat u hierdoor meer in de kijker zou lopen.

Wat betreft de bewering dat er een valse aanklacht tegen u ingediend zou zijn, dient er ook gewezen te worden op uw vrijwillige terugkeer naar Pakistan in 2011. Indien u daadwerkelijk een vrees zou kennen voor uw autoriteiten in Pakistan of voor andere actoren dan zou u dit risico nooit genomen hebben.

Voorts legde u verschillende paspoorten neer. Dat u die beweert vervolgd te worden door zijn autoriteiten, steeds opnieuw een nieuw paspoort zou krijgen van de zelfde autoriteiten, ondermijnt verder uw vrees. Door het uitvaardigen van dit document, erkent de Pakistaanse overheid immers dat u een Pakistaans burger bent en dat u net als andere Pakistaanse burgers het recht heeft om internationaal te reizen. Zelfs uw religie weerhield uw autoriteiten er niet van om u meerdere paspoorten uit te vaardigen daar op elk paspoort duidelijk staat dat u een Ahmadi bent. Deze vaststellingen wijzen er dan ook verder op dat de Pakistaanse autoriteiten u niet in een negatief licht bekijken.

Tenslotte dient nog gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Pakistan allerlei documenten vervalst kunnen worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en

regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst verzoeker er in een eerste onderdeel op dat ter staving van zijn derde verzoek om internationale bescherming een attest dd. 2 oktober 2017 werd neergelegd van de heer I., voorzitter van de Ahmadiyya-gemeenschap in België. Dit attest vervangt een attest van 5 september 2017, dat nog niet vermeldde dat verzoeker de functie van Qaid Majlis Khuddam UI Ahmadiyya had geoefend, aangezien de heer I. die bevestiging nog niet ontvangen had. Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing weigert rekening te houden met de informatie die wordt bevestigd in het attest van de heer I., namelijk dat hij getrouwd is, dat hij in de stad Sargodha Qaid is geweest, dat zijn vader, zijn broer en zijn echtgenote actieve leden van de lokale gemeenschap zijn, dat er in het dorp Ghogiat twee anti-Ahmadi imams zijn (M. K. en M. S.) die zeer actief zijn tegen de gemeenschap, dat de anti-Ahmadi's een vals proces tegen hem ingeleid hebben en dat hij opgesloten werd in de gevangenis, waar hij doodsbedreigingen heeft gekregen, reden waarom hij Pakistan heeft moeten ontvluchten en dat anti-Ahmadi's in 2013 zijn vader ontvoerd, gefolterd en met drugs geïnjecteerd hebben, waar hij op de dag van vandaag nog steeds de letsels van heeft. Deze elementen zijn naar mening van verzoeker op zich voldoende om hem als vluchteling te erkennen. Ze worden echter niet in overweging genomen omdat het verhaal van verzoeker omwille van tegenstrijdigheden als niet geloofwaardig bestempeld werd. Het rapporteringsmechanisme van de gemeenschap wordt echter door het CEDOCA-verslag "*Pakistan – Ahmadiyya Muslim Community*", aanwezig in het administratief dossier, als betrouwbaar beschouwd (p. 9: "de betrouwbaarheid van de geleverde informatie wordt niet betwist"). Verzoeker wijst erop dat het negeren door de asielinstanties van de bewijswaarde van zulke attesten thans het voorwerp vormt van het dossier Basra t. Belgische Staat, hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (47232/17). Hij betoogt dat informatie afkomstig uit een betrouwbare bron als waar erkend dient te worden. Er anders over oordelen zou al de in het middel ingeroepen bepalingen, evenals artikel 13 EVRM schenden, aldus verzoeker, die onder verwijzing naar het arrest M.A. t. Switzerland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en J. Hathaway geciteerd in B. Gorlick, "*Common burdens and standards: Legal elements in assessing claims to refugee status*", (2003) 15(3) IJRL, p. 360, nog opmerkt dat bewijsstukken voldoende kunnen zijn om een asielzoeker als vluchteling te erkennen.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over het feit dat hij afkomstig is uit een dorp waar omwille van de vervolgingen slechts een 50 à 60-tal Ahmadi's zijn overgebleven op een totaal van 600 huizen. Dit is volgens verzoeker echter van wezenlijk belang aangezien de rechten van een onderdrukte minderheid nog meer onder druk komen te staan wanneer het aantal leden van de gemeenschap omwille van de dagelijkse vervolgingen reeds tot een zeer klein aantal herleid werd. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van deze Raad (arrest nr. 166.113 van 20 april 2016).

In een derde onderdeel zet verzoeker uiteen dat de argumentatie in de bestreden beslissing omtrent de door hem neergelegde paspoorten opnieuw aantoonde hoe verkeerd het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie van de Ahmadi's inschat. Hij licht toe: "*Ten eerste zijn de belangrijkste vervolgingsagenten de bevolking zelf, evenals de Anti-Ahmadiyya bewegingen zoals Khatm-e-Nabuwat.*

Ten tweede is de Staat vooral verantwoordelijk voor een geïnstitutionaliseerde discriminatie ten aanzien van de gemeenschap, die zijn uiting vindt onder andere in de vorm van de melding "Ahmadiyya", in plaats van "Islam" op het paspoort.

De richtlijnen van het UNHCR, toegevoegd aan het administratief dossier (pp. 31-32), luiden op dit punt als volgt:

"Ahmadi individuals face discrimination as a result of State-sanctioned measures which impose limitations on the civil and political rights of Ahmadi individuals. Pakistani passports reportedly include information about the bearer's religious affiliation.²⁰² Muslims who apply for a passport are required to make a declaration to the effect that they denounce the Ahmadiyya movement's founder as a false prophet and his followers as non-Muslims, and must declare that they believe the Prophet Muhammad is the final prophet.²⁰³ This declaration effectively means that Ahmadis must either deny their faith or forego the possibility of obtaining a passport. It also means that Ahmadis cannot rely on government programmes to fund and facilitate hajj travel. ²⁰⁴ While national identity cards do not display information about the bearer's religion, the National Database and Registration Authority (NADRA) collects information about the applicant's religion, and Muslim applicants must make a similar declaration as for passport applications.²⁰⁵ Ahmadis who register as Muslims and who sign the declaration may be at risk of being prosecuted for "posing" as Muslims under Section 298C of the Penal Code"

Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf erkent hoe precair de toestand van de Ahmadi's in Pakistan is. Ze worden het slachtoffer van discriminatie die door de Staat zelf georganiseerd (zie de melding op het paspoort van verzoeker) of getolereerd wordt. Verzoeker is bovendien afkomstig uit een dorp waar de Ahmadi's als gevolg van de vervolgingen een kleine minderheid geworden zijn, en waar twee anti-Ahmadi imams zeer actief zijn. Hij heeft er de belangrijke functie van Qaid gehad. Ook zijn vader, zijn broer en zijn echtgenote zijn daar actieve leden van de gemeenschap. Verzoeker werd in Pakistan als gevolg van een vals proces in de gevangenis opgesloten. Anti-Ahmadi's hebben in 2013 zijn vader ontvoerd, gefolterd, en met drugs geïnjecteerd. Hij draagt er nog steeds vandaag de latsels van. In België is verzoeker ook een actief lid van zijn geloofsgemeenschap. Uit het geheel van deze elementen blijkt volgens verzoeker dat hij als vluchteling erkend dient te worden en dat er anders over oordelen hem zou blootstellen aan behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de brief ter ondersteuning van verzoekers verzoek om internationale bescherming met vijf bijlagen (een attest van de The Ahmadiyya Muslim Association Belgium dd. 2 oktober 2017, een paspoort geldig tot 2011, een paspoort geldig tot 2016, een paspoort geldig tot 2021 en het artikel *"Three Ahmadis sentenced tot death for blasphemy"* van Al Jazeera van 12 oktober 2017) en bewijs dat de 50 pagina's aan de DVZ gefaxt werden, een attest van de The Ahmadiyya Muslim Association Belgium dd. 2 oktober 2017, een attest van de The Ahmadiyya Muslim Association Belgium dd. 5 september 2017 en een persbericht van het EHRM omtrent de zaak Basra t. België.

Aan de vraag tot horen dd. 17 juli 2018 wordt de COI Focus *"Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap"* van 2 mei 2018 gevoegd.

2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk dat hij vervolging vreest van de Khatme-e-Nabuwat.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 28 november 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen. Inzake zijn tweede verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 23 december 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werd bij 's Raads arrest nr. 145 532 van 18 mei 2015 bevestigd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest

indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4. Ter ondersteuning van huidig, derde verzoek om internationale bescherming stelt verzoeker in 2014 een religieus huwelijk te zijn aangegaan, verwijst hij naar de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan en verklaart hij tevens actief te zijn in de Ahmadi-gemeenschap in België. Hij legt een brief van zijn advocaat, verschillende paspoorten en een attest van de Ahmadi-gemeenschap in België neer.

(Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.5. Verzoeker volhardt in het kader van zijn huidig derde verzoek tot internationale bescherming dat hij een belangrijke functie had binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en benadrukt dat hij een actief lid is van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap. Ter staving hiervan legt verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een attest neer van I.A., voorzitter van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap daterend van 5 september 2017 en maakt hij er gewag van een attest van diezelfde persoon daterend van 2 oktober 2017, dat hij middels onderhavig verzoekschrift bijbrengt. Voormelde attesten stellen dat verzoeker een actief lid is van de Ahmadiyya-gemeenschap in België, dat hij tussen 2002 en 2005 in Pakistan de functie van Qaid bekleedde, dat zijn vader, zijn broer en zijn echtgenote actieve leden van de lokale Ahmadiyya-gemeenschap zijn, dat er in het dorp Ghugiat twee anti-Ahmadi imams zijn die zeer actief zijn tegen de Ahmadiyya-gemeenschap, dat er in het verleden tegen verzoeker een valse aanklacht werd neergelegd waardoor hij opgesloten werd in de gevangenis, waar hij doodsbedreigingen ontving, en dat zijn vader in 2013 werd ontvoerd, gefolterd en met drugs geïnjecteerd, waar hij tot op de dag van vandaag nog steeds de gevolgen van ondervindt.

Verzoeker voert aan dat het rapporteringsmechanisme van de Ahmadiyya-gemeenschap zowel door Cedoca als door andere Europese asielautoriteiten als betrouwbaar wordt beschouwd en dat de documenten opgesteld en afgeleverd door de Ahmadiyya-gemeenschap dan ook als een zeer betrouwbare bron worden beschouwd door alle Europese asielinstanties, zoals ook wordt bevestigd in het Cedoca-rapport dat werd toegevoegd aan het administratief dossier ("*Pakistan – Ahmadiyya Muslim Community*"). Hij hekelt dat de bewijswaarde van de door hem neergelegde attesten van de voorzitter van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt genegeerd en wijst erop dat deze kwestie thans het voorwerp vormt van het dossier Basra t. België.

In de zaak Basra t. België waarnaar verzoeker verwijst werd op 13 september 2018 door het Hof voor de Rechten van de Mens een beslissing genomen waarbij de zaak niet verder wordt onderzocht nadat door de Belgische overheid werd gesteld dat de Belgische asielinstantie, met name het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de nieuwe asielaanvraag van de verzoeker ten gronde zal onderzoeken, rekening houdende met de elementen afkomstig van de Belgische Ahmadiyya organisatie. (12. *La Cour note qu'en l'espèce, la déclaration unilatérale soumise par le Gouvernement renferme l'engagement que l'instance d'asile compétente, en l'occurrence le CGRA, réexaminerait une nouvelle demande d'asile que le requérant introduirait en tenant compte des éléments émanant de l'association ahmadie de Belgique pour évaluer le risque de violation de l'article 3 de la Convention en cas d'éloignement vers le Pakistan (...)*).

De Raad wijst op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan inroepen."

Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch tevens op de Raad. Het ontbreekt de Raad evenwel aan een eigen

onderzoeksbevoegdheid. Het komt daarom aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe om na te gaan of de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap alle (relevante) informatie opgenomen in de afgeleverde attesten daadwerkelijk heeft geverifieerd, zoals verzoeker beweert, en om te onderzoeken of de in deze attesten verstrekte informatie al dan niet waarheidsgetrouw is. Dit klemmt des te meer nu de voorgelegde attesten van verzoeker afkomstig zijn van dezelfde Belgische Ahmadiyya organisatie als in de zaak Basra t. België.

Bij het ontbreken van een dergelijk onderzoek wordt de Raad in de onmogelijkheid gesteld te beoordelen of er in het kader van onderhavig derde verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 maart 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS